

Arrest

nr. 342 024 van 27 februari 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 19 november 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 oktober 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 21 november 2024 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 15 januari 2026.

Gelet op de pleitnota van 8 januari 2026 ingediend door de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 18 april 2024 een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Nederlandse partner.

Op 14 oktober 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoeker ter kennis gebracht op 24 oktober 2024. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

*“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN
MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN*

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18.04.2024 werd ingediend door:

*Naam: Ö.
Voornaam: I.
Nationaliteit: Turkije
Geboortedatum: (...) 1988
Geboorteplaats: Denizli
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te: (...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met de feitelijke partner zijnde B. I. Y. (RR (...)) met nationaliteit Nederland in toepassing van artikel 47/2, 1° van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene legt bij de aanvraag een Turks paspoort voor met een geldigheidsduur van 25.05.2023 tot 24.05.2033. In het paspoort kan heden geen geldig inreisvisum worden teruggevonden, betrokkene legt evenmin een geldige verblijfsvergunning voor van een andere lidstaat.

In artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 staat het volgende: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

In artikel 47/2 staat: "Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1.

Gelet op art. 40bis, §4: "De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen";

Art. 41 §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt: "§ 2 Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum. [...]

Het bezint van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten van de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen.

Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn teruggrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen om de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.

Uit de samenlezing van artikel 40bis, § 4, eerste lid juncto artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit kan dus niet worden afgeleid dat een 'ander familielid', zoals bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, geen geldig inreisvisum dient voor te leggen. De inreisvisumplicht wordt immers enkel vereenvoudigd voor derdelands familieleden die onder het toepassingsgebied vallen van de Burgerschapsrichtlijn, artikel 2 punt 2). Dit is in casu niet het geval. Zonder te beschikken over een inreisvisum kan betrokkene dan ook onmogelijk voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Het duurzame karakter van de aangehaalde feitelijke relatie werd niet afdoende aangetoond. Banden van buitengewone afhankelijkheid ten opzichte van de referentiepersoon of overige gezinsleden worden niet aangetoond. Het gezinsleven van betrokkene kan zodoende evenmin een beletsel vormen voor huidig bevel. Het staat beiden vrij zich elders te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun contacten zo in te richten dat de referentiepersoon in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar zijn/haar adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Verweerder dient op 8 januari 2026 een pleitnota in waarin hij de volgende exceptie van onontvankelijkheid uiteenzet:

“Geen belang bij huidige procedure – vrijwillig vertrek naar Turkije

Verzoeker laat aan de terugkeerbegeleider weten dat hij op 4/6/2025 vrijwillig is vertrokken naar Turkije.

Hierbij het document in het administratief dossier dd. 5/6/2025:

BETREFT: Einde coaching - vrijwillig vertrek Ö., I.

Uit informatie van betrokkene en het terugkeerloket van Fedasil (zie mail dd. 05/06/2025) blijkt dat de betrokkene vrijwillig vertrokken is op 04/06/2025 naar het land van herkomst: Turkije.

Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken Afdeling Alternatieven voor Detentie ICAM-support Antwerpen FOD FIN Antwerpen

[...]

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voornoemd artikel 39/56 in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker is gegriefd door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en moet ook nog bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Het beroep is onontvankelijk.”

2.2 De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt samen met verweerder op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voormeld artikel 39/56 in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413). Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij is gegriefd door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden handeling moet aan verzoeker bovendien een concreet voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren. Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Verweerder voert in zijn pleitnota aan dat verzoeker op 4 juni 2025 vrijwillig zou zijn teruggekeerd naar Turkije. Ter ondersteuning hiervan voegt hij een schermafbeelding van een ongedateerde Whatsapp-conversatie tussen verzoeker en, vermoedelijk, zijn ICAM-coach toe. Verzoeker verklaart hierin *“Dag. Ik heb de documenten voor de donatie ondertekend. Ik ben morgen terug. Morgen 14 uur”*. Uit de schermafbeelding blijkt dat de vraag van de ICAM-coach aan verzoeker om een kopie van de ondertekende documenten, zijn vliegtuigtickets en de stempels in zijn paspoort over te maken, onbeantwoord is gebleven. Verweerder voegt bij zijn pleitnota wel een *‘electronic ticket receipt’* toe voor een vlucht van Brussel naar Antalya op naam van verzoeker op datum van 4 juni 2025 om 14u25.

De Raad stelt vast dat er enkel een verklaring van verzoeker voorligt dat hij op een niet nader bepaalde datum om 14u zal ‘terugkeren’. Uit de Whatsapp-communicatie kan echter verder niets concreets worden afgeleid. Hoewel wordt verzocht om een afschrift van de door verzoeker ondertekende documenten inzake zijn vrijwillige terugkeer alsook een bewijs van de stempels in zijn paspoort, die een eventuele binnenkomst in Turkije zouden kunnen bewijzen, blijkt niet dat verweerder in het bezit is van deze stukken en worden ze niet bij de pleitnota gevoegd. Uit het enkele feit dat er voor verzoeker een vliegtuigticket voor een vlucht van Brussel naar Antalya op 4 juni 2025 werd geboekt, kan niet op sluitende wijze worden afgeleid dat verzoeker ook daadwerkelijk op deze vlucht aanwezig was. Dit blijkt geenszins uit de voorgelegde documenten.

Bijgevolg kan verweerder niet zonder meer worden bijgetreden waar hij aanvoert dat uit de stukken zou blijken dat verzoeker op 4 juni 2025 vrijwillig is teruggekeerd naar Turkije. Hij behoudt aldus zijn belang bij de huidige procedure.

De exceptie van onontvankelijkheid wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40bis, §4, 47 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 47 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Ter adstruering van zijn eerste middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

“1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenbevinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

Artikel 40bis, §4 van de Vreemdelingenwet gaat als volgt:

“§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden mits zij, al naar gelang het geval, voldoen aan de in artikel 41 §§ 1 of 2, bedoelde voorwaarden.”

Artikel 41 van de Vreemdelingenwet stelt vervolgens:

“§ 1. Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de burger van de Unie op voorlegging van een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort, of indien hij op een andere wijze kan laten vaststellen of bewijzen dat hij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet.

Als de burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terugdrijving over te gaan in de gelegenheid om binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op een andere wijze te laten vaststellen dat hij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet.

§ 2. Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld.

De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum.

Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen.

Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terugdrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.

§ 3. De houder van een identiteitskaart of van een paspoort afgegeven door de Belgische overheden, wordt zonder formaliteit tot het grondgebied van het Rijk toegelaten, zelfs wanneer zijn nationaliteit wordt betwist of wanneer dit document vervallen is.

§ 4. Indien de burger van de Unie niet in het bezit is van een geldige identiteitskaart of een geldig nationaal paspoort, of indien het familielid van de burger van de Unie, dat geen burger van de Unie is, niet in het bezit is van een geldig nationaal paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de voormelde Verordening (EU) 2018/1806, kan de minister of zijn gemachtigde hem een administratieve geldboete van 200 euro opleggen. Deze geldboete wordt geïnd overeenkomstig artikel 42octies.”

6.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat uit artikel 40bis, §4 juncto artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat een ‘ander familielid’, zoals bedoeld in artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet, geen geldig inreisvisum zou moeten voorleggen.

Quod non!

Genoemde artikelen moeten worden samen gelezen met artikel 47 van het VreemdelingenKB, dat uitvoering geeft aan artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 47 van het Vreemdelingen-KB gaat als volgt:

“§ 1. De met grenscontrole belaste overheden verlenen overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet, toegang tot het grondgebied aan het familielid van een burger van de Unie dat geen burger van de Unie is, en dat geen houder is van de documenten die krachtens artikel 2 van de wet vereist zijn, op overmaking van een van de volgende documenten:

1° een, al dan niet geldig, nationaal paspoort of identiteitskaart, of

2° een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

3° een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verstrekt op basis van artikel 20 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of 4° enig ander bewijs van de identiteit en nationaliteit van de betrokkene.

Indien het familielid is vrijgesteld van de visumplicht, wordt hem een bijzonder doorlaatbewijs afgegeven, overeenkomstig het model van bijlage 10quater.

Indien het familielid onderworpen is aan de visumplicht, ontvangt hij een visum, of, indien de betrokkene geen geldig paspoort heeft, een visumverklaring met een geldigheidsduur van 3 maanden.

In het geval vermeld onder 4°, wordt de beslissing genomen door de minister of zijn gemachtigde.

§ 2. Indien het familielid niet de in artikel 2 van de wet of § 1 vermelde documenten overmaakt, wordt hij door de met grenscontrole belaste overheden teruggedreven. De beslissing tot terughrijving wordt ter kennis gebracht door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 11.”

Hieruit blijkt duidelijk dat het in beginsel dient te gaan om een geldig paspoort, in voorkomend geval voorzien van een visum, doch bij het ontbreken van deze documenten mag het ook gaan om andere documenten die aantonen dat betrokkene het recht op vrij verkeer en verblijf geniet (zie ook: RvV 12 juni 2020, nr. 236.793).

Het niet voldoen aan de visumplicht kan dus géén reden zijn om de binnenkomst of het verblijf te weigeren: een al dan niet verstreken paspoort volstaat duidelijk.

Dat de sanctie voor het ontbreken van voornoemde documenten nooit kan bestaan uit een weigering van verblijf, wordt ook bevestigd door in artikel 41, §4 van de Vreemdelingenwet. Ter herhaling wordt daarin het volgende bepaald.

“§ 4. Indien de burger van de Unie niet in het bezit is van een geldige identiteitskaart of een geldig nationaal paspoort, of indien het familielid van de burger van de Unie, dat geen burger van de Unie is, niet in het bezit is van een geldig nationaal paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de voormelde Verordening (EU) 2018/1806, kan de minister of zijn gemachtigde hem een administratieve geldboete van 200 euro opleggen. Deze geldboete wordt geïnd overeenkomstig artikel 42octies.”

Een geldboete is met andere woorden de enige mogelijke sanctie in het geval het ‘ander familielid’ niet in het bezit is van een paspoort dat in voorkomend geval voorzien is van een geldig inreisvisum.

Het visum is enkel vereist inzake het recht op binnenkomst, hetgeen iets anders betreft dan de aanvraag tot inschrijving op grond van een gezinshereniging als ander familielid. In dit opzicht kan er tevens verwezen worden naar het BRAX-arrest van het Hof van Justitie (HvJ 25 juli 2002, C-459/99) waaruit volgt dat België een derdelander-familielid geen verblijfsvergunning kan weigeren omdat hij geen geldige binnenkomstdocumenten heeft, als deze zijn identiteit en zijn verwantschap met een Unieburger bewijst.

7.

Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet stelt bovendien:

“Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I betreffende de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis dan wel de familieleden van een Belg die zijn recht van vrij verkeer en verblijf heeft uitgeoefend bedoeld in artikel 40ter, § 1, van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/2.”

Er kan bijgevolg géén voorlegging van een geldig inreisvisum worden gevraagd aan verzoeker. Verzoeker diende louter een (geldig) nationaal paspoort voor te leggen, hetgeen hij gedaan heeft, wat ook niet wordt betwist door verwerende partij. (Stuk 3)

Door alsnog – na opstart van de aanvraag gezinshereniging en aflevering van de bijlage 19ter – de voorlegging van een geldig inreisvisum te eisen, voegt verwerende partij een extra voorwaarde toe aan de wet, waardoor zij het rechtszekerheidsbeginsel schendt.

In dit opzicht kan verwezen worden naar eerdere rechtspraak van Uw Raad (RvV 12 juni 2020, nr. 236 793): (Stuk 5)

“Naar analogie met wat hierboven werd uiteengezet over de verwijzing in artikel 40bis, § 4 van de Vreemdelingenwet naar “de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde” moet worden aangenomen dat de verwijzing in artikel 52, § 2 van het Vreemdelingenbesluit naar “het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet” slaat op de gehele § 2 van het huidige artikel 41 van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt voor artikel 47, § 1 van het Vreemdelingenbesluit. Het moet dus in beginsel gaan om een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, is voorzien van een geldig inreisvisum, maar bij ontbreken van deze documenten kan het ook gaan om andere documenten die toelaten vast te stellen of te bewijzen dat de

betrokkene het recht op vrij verkeer en verblijf geniet. Wat onder deze andere documenten kan worden verstaan, wordt verduidelijkt in artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit.

Verzoeker kan dan ook worden bijgetreden waar hij aanvoert dat voor het indienen van een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid van een burger van de Unie niet kan worden vereist dat hij een geldig visum voorlegt. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker in het kader van zijn aanvraag een paspoort voorlegde dat geldig is tot 29 maart 2023.

3.3.2. Het eerste middel is de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien de eventuele gegrondheid van het tweede en derde middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dient deze niet meer te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).”

Deze zienswijze werd nog bevestigd in zeer recente rechtspraak (RvV 27 mei 2024, nr. 307 225). (Stuk 4)

8.

Indien er door verwerende partij of door Uw Raad zou verwezen worden naar een aantal afwijkende arresten (bv. RvV 9 januari 2024, nr. 299.712; RvV 9 november 2022, nr. 279.901; RvV 14 april 2021, nr. 252.756; RvV 26 maart 2021, nr. 251.748; RvV 17 april 2020, nr. 235.273; RvV 9 juli 2019, nr. 223.830; RvS 30 september 2024, nr. 260.849 en RvS 19 september 2024, nr. 260.674), wenst verzoeker het hierna volgende te stellen (in navolging van een artikel dat gepubliceerd werd op vreemdelingenrecht.be).

Volgens deze rechtspraak mag een gemeente een aanvraag gezinshereniging die in België is ingediend door een ‘ander familielid’ van een Unieburger, weigeren wanneer het familielid visumplichtig is en geen paspoort met geldig visum voorlegt binnen drie maanden na de aanvraag.

Deze zienswijze wijkt evenwel af van de gevestigde praktijk van de voorbije tien jaar (zie bv. RvV 12 juni 2020, nr. 236.793 en RvV 16 juni 2022, nr. 274.135, waarin werd geoordeeld dat voor het indienen van een aanvraag gezinshereniging door een ‘ander familielid’ van een Unieburger niet geëist kan worden dat dit ander familielid een geldig visum voorlegt) én gaat in tegen de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Unierecht.

Bovendien bestaat er geen duidelijke verblijfsprocedure voor ‘andere familieleden’ van Unieburgers: de verblijfsprocedure voor ‘klassieke’ familieleden is immers niet volledig toepasbaar op ‘andere’ familieleden.

Tot nu toe werd hierover nog géén prejudiciële vraag gesteld aan het Hof van Justitie.

In arresten nrs. 251.748, 235.273 en 223.830 ging het telkens om een visumplichtig ‘ander familielid’ van een Unieburger dat op basis van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet een aanvraag gezinshereniging indiende bij de gemeente. Die weigerde de aanvraag steeds op basis van artikelen 52, §3 en 58 van het Vreemdelingen-KB omdat het familielid geen paspoort met geldig inreisvisum overmaakte binnen de drie maanden na de aanvraag, zoals voorgeschreven door artikel 40bis §4 van de Vreemdelingenwet, dat op zijn beurt verwijst naar artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in die arresten vast dat artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet de bepalingen van hoofdstuk I over de ‘klassieke’ familieleden van een Unieburger (bedoeld in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet) ook van toepassing maakt op de ‘andere’ familieleden (bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet). Artikel 40bis, §4 van de Vreemdelingenwet geeft derdelands familieleden van een Unieburger maar het recht om de Unieburger te begeleiden of te vervoegen, voor zover ze voldoen aan de binnenkomstvoorwaarden in artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet.

Ter herhaling; artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

§ 2. Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld.

De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum.

Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het

grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen.

Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terudrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.

Deze bepaling wordt verder uitgevoerd in artikel 47 van het Vreemdelingen-KB, dat als volgt gaat:

“§ 1. De met grenscontrole belaste overheden verlenen overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet, toegang tot het grondgebied aan het familielid van een burger van de Unie dat geen burger van de Unie is, en dat geen houder is van de documenten die krachtens artikel 2 van de wet vereist zijn, op overmaking van een van de volgende documenten:

1° een, al dan niet geldig, nationaal paspoort of identiteitskaart, of

2° een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

3° een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verstrekt op basis van artikel 20 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of 4° enig ander bewijs van de identiteit en nationaliteit van de betrokkene.

Indien het familielid is vrijgesteld van de visumplicht, wordt hem een bijzonder doorlaatbewijs afgegeven, overeenkomstig het model van bijlage 10quater.

Indien het familielid onderworpen is aan de visumplicht, ontvangt hij een visum, of, indien de betrokkene geen geldig paspoort heeft, een visumverklaring met een geldigheidsduur van 3 maanden.

In het geval vermeld onder 4°, wordt de beslissing genomen door de minister of zijn gemachtigde.

§ 2. Indien het familielid niet de in artikel 2 van de wet of § 1 vermelde documenten overmaakt, wordt hij door de met grenscontrole belaste overheden teruggedreven. De beslissing tot teruggedrijving wordt ter kennis gebracht door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 11.”

De laatste zinsnede in artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet (“dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet”), verder uitgewerkt in artikel 47 van het Vreemdelingen-KB, vormde de basis voor een gevestigde praktijk om alle familieleden van Unieburgers (‘klassieke’ en ‘andere’) en familieleden van Belgen een aanvraag gezinshereniging te laten indienen ongeacht het wettig of onwettig verblijf in België. Dus ook zonder geldig inreisvisum.

Deze wetgeving en praktijk vloeiden, ter herhaling, rechtstreeks voort uit het BRAX-arrest (HvJ 25 juli 2002, C-459/99). In het BRAX-arrest oordeelde het Hof van Justitie dat België geen verblijfsvergunning kan weigeren aan een derdelander die zijn identiteit en verwantschap met de Unieburger bewijst, enkel en alleen omdat hij géén geldige binnenkomstdocumenten heeft.

In de afwijkende arresten van de Raad (die dus ingaan tegen het hierboven aangehaalde), wordt gesteld dat de verzoekers niet aantonen:

- Waarom de wettelijke vereisten om in het bezit te zijn van een geldig inreisvisum, zoals opgelegd in artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet, niet op hen van toepassing zou zijn;

- Waarom deze voorwaarde strijdig zou zijn met het Unierecht. Uit het arrest Rahman (HvJ 5 september 2012, C-83/11) volgt dat het ‘ander’ familielid een andere rechtspositie heeft dan het ‘klassieke’ familielid van een Unieburger en dat lidstaten de binnenkomst en het verblijf van ‘andere’ familieleden alleen moeten ‘vergemakkelijken’. Dit moet volgens de Burgerschapsrichtlijn (Richtlijn 2004/38/EG) gebeuren op basis van het nationale recht zodat het recht van binnenkomst en het recht van verblijf niet rechtstreeks hun grondslag vinden in de Burgerschapsrichtlijn, maar noodzakelijkerwijs voortvloeien uit het interne recht van de lidstaat. In tegenstelling tot ‘klassieke’ familieleden putten ‘andere familieleden’ géén recht op vrij verkeer uit het Unierecht en ontlenen zij géén recht op binnenkomst en verblijf aan de Burgerschapsrichtlijn;

- Waarom deze voorwaarde strijdig zou zijn met het BRAX-arrest (HvJ 25 juli 2002, C459/99). Volgens de RvV heeft de BRAX-rechtspraak alleen betrekking op de rechten van een echtgenoot van een Unieburger, zijnde een ‘klassiek’ familielid. Aangezien de rechtspositie van een ‘ander’ familielid verschillend is van die van een ‘klassiek’ familielid kunnen verzoekers zich niet beroepen op dit arrest.

9.

Maar:

In het Rahman-arrest stelde het Hof van Justitie dat artikel 3, lid 2 Burgerschapsrichtlijn lidstaten verplicht om de binnenkomst en het verblijfsrecht van 'andere' familieleden van de Unieburger te 'vergemakkelijken'. Meer bepaald houdt deze verplichting in:

- Om aanvragen van 'andere' familieleden gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere derdelands onderdanen. De vraag stelt zich of België zich aan deze verplichting houdt, aangezien een derdelands familielid van een derdelander (in buitengewone omstandigheden) of van een Belg (altijd) wel in de mogelijkheid is om een aanvraag gezinshereniging in België in te dienen, zonder in het bezit te zijn van een geldig inreisvisum. Daarnaast kunnen alle derdelanders in België, mits bewijs van buitengewone omstandigheden, een verblijfsaanvraag indienen op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zonder dat zij in het bezit moeten zijn van een geldig inreisvisum. Op dit punt behandelt België 'gewone' derdelanders dus gunstiger dan 'andere familieleden' van Unieburgers, aangezien deze laatste categorie volgens de hier besproken rechtspraak nooit een aanvraag gezinshereniging kan indienen zonder in het bezit te zijn van een geldig visum.

- Dat lidstaten voor de 'andere' familieleden van Unieburgers voorzien in de mogelijkheid om een beslissing te verkrijgen over hun aanvraag (gezinshereniging) die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie gebaseerd is en die, in geval van weigering, gemotiveerd is. Door automatisch de aanvraag gezinshereniging te weigeren omdat geen geldig inreisvisum voorgelegd werd, blijft Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) volledig in gebreke om de aanvraag van deze familieleden ten gronde te onderzoeken, rekening houdend met hun persoonlijke situatie.

- Dat lidstaten moeten rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie. Uit vaste rechtspraak van het HvJ blijkt al dat artikel 20 VWEU lidstaten verplicht een afgeleid verblijfsrecht te erkennen aan een derdelands familielid van een Unieburger, wanneer er tussen de Unieburger en dit familielid een dermate onderlinge afhankelijkheid bestaat dat een weigering van een verblijfsrecht de Unieburger zou verplichten het grondgebied van de hele EU te verlaten. Om die reden mogen lidstaten een aanvraag gezinshereniging niet automatisch weigeren op de enkele grond dat het derdelands familielid het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, zonder eerst te onderzoeken of er een onderlinge afhankelijkheid bestaat tussen de Unieburger en het familielid. Een automatische weigering van een aanvraag gezinshereniging van een 'ander familielid' op de enkele grond dat er geen geldig visum voorgelegd werd, zonder de aangehaalde afhankelijkheid voorafgaandelijk te onderzoeken, lijkt niet alleen op gespannen voet te staan met artikel 20 VWEU, maar mogelijks ook met de artikelen 21, 45, 49 en 56 VWEU doordat de vrij verkeersrechten van de Unieburger mogelijks belemmerd worden. In casu betreft de referentiepersoon de levenspartner van verzoeker! Dit heeft verzoeker op afdoende wijze aangetoond (hetgeen uit blijkt uit de stukken aanwezig in het administratief dossier van verwerende partij), doch wordt op geen enkele wijze onderzocht door verwerende partij!

- Dat lidstaten een ruime beoordelingsmarge hebben over de in aanmerking te nemen omstandigheden, maar de wettelijke voorwaarden moeten wel verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord 'vergemakkelijkt' en mogen deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven. Artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn werd gedeeltelijk omgezet naar Belgisch recht door de wet van 25 april 2007 (BS 10 mei 2007) en werd gedurende meer dan tien jaar op een soepele manier geïnterpreteerd door DVZ en gemeenten, waarbij een ander familielid géén geldig inreisvisum moest hebben om een aanvraag te kunnen indienen. Door deze voorwaarde plots wel te stellen bemoeilijkt België nu de binnenkomst en het verblijfsrecht van deze familieleden. De vraag stelt zich of deze nieuwe interpretatie verenigbaar is met de gebruikelijke betekenis van het woord 'vergemakkelijkt' en of deze interpretatie artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn niet van haar nuttig effect berooft. Zo maakt de voorafgaande voorwaarde van een geldig visum een nauwkeurig onderzoek van de persoonlijke situatie van het ander familielid en de Unieburger immers onmogelijk.

- Dat het ander familielid het recht heeft om door een rechterlijke instantie te laten nagaan of de nationale wetgeving en de toepassing ervan binnen de grenzen van de in de richtlijn neergelegde beoordelingsmarge zijn gebleven. De RvV zou dus de Belgische verblijfswetgeving en de toepassing ervan door DVZ en gemeenten moeten toetsen aan bovenstaande punten.

Bovendien is het zo dat er geen duidelijk verblijfsprocedure bestaat voor een 'ander' familielid van een Unieburger.

Wanneer verwerende partij of de gemeenten de aanvragen van andere familieleden van een Unieburger weigeren omdat er geen geldig inreisvisum zou voorliggen, weigeren zij de aanvraag op grond van artikelen 52, §3 en 58 van het Vreemdelingen-KB. In dit laatste artikel worden alle bepalingen van Hoofdstuk I van het Vreemdelingen-KB over de 'klassieke' familieleden van een Unieburger (met uitzondering van artikel 45) van toepassing gemaakt op de 'andere' familieleden. Maar niet alle bepalingen in Hoofdstuk I van het

VreemdelingenKB zijn toepasbaar op het 'ander' familielid. Zo kan de verblijfsprocedure in artikel 52 van het Vreemdelingen-KB, van toepassing op de 'klassieke' familieleden, niet zomaar 'naar analogie' toegepast worden op 'andere' familieleden:

– Artikel 52, §1 van de Vreemdelingen-KB bepaalt dat het derdelands familielid van een Unieburger zijn aanvraag gezinshereniging indient bij de gemeente van zijn verblijfplaats door middel van een bijlage 19ter, voor zover hij zijn familieband met de Unieburger bewijst. Maar een ander familielid-feitelijke partner heeft géén (biologische of juridische) familieband met de Unieburger. Het is dus niet geregeld in het Vreemdelingen-KB welke documenten deze feitelijke partner moet overmaken om een bijlage 19ter te verkrijgen van de gemeente.

– Artikel 52, §2 van het Vreemdelingen-KB somt de documenten op die het familielid van de Unieburger moet overmaken binnen de drie maanden na de aanvraag. Dat artikel luidt als volgt: "Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken: 1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid [lees: §2] van de wet; 2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, §2 en §4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult." Artikel 52, §2 van het Vreemdelingen-KB vermeldt dus niet welke documenten een ander familielid moet overmaken (binnen de drie maanden). Een verwijzing naar artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet ontbreekt.

– Artikel 52, §3 van het Vreemdelingen-KB bepaalt dat de gemeente de aanvraag moet weigeren met een bijlage 20 wanneer het familielid niet alle vereiste documenten overmaakte binnen de drie maanden. Aangezien het Vreemdelingen-KB niet bepaalt welke documenten de 'andere' familieleden moeten overmaken (binnen de drie maanden), rijst de vraag of de gemeente zich überhaupt op dit artikel kan beroepen om een aanvraag te weigeren.

– Overigens volgt uit artikel 58 van het Vreemdelingen-KB dat ook artikel 47 van het Vreemdelingen-KB van toepassing zou zijn op 'andere familieleden'. Volgens dat artikel is voldaan aan de binnenkomstvoorwaarden opgelegd in artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet (waarnaar artikel 52, §2 van het Vreemdelingen-KB verwijst) van zodra een, al dan niet geldig, nationaal paspoort of identiteitskaart wordt overgemaakt of enig ander bewijs van de identiteit en nationaliteit van de betrokkene. Een geldig inreisvisum is hier dus géén vereiste.

Tot slot herhaalt verzoeker de volgende rechtspraak van Uw Raad: In een arrest van 12 juni 2020 (nr. 236.793) stelt de RvV dat niet geëist kan worden van een ander familielid van een Unieburger dat het een geldig visum voorlegt om een aanvraag gezinshereniging in te dienen. Uit artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet volgt dat het de expliciete wil was van de wetgever dat de bepalingen van toepassing op de 'klassieke' familieleden, bedoeld in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, óók van toepassing zouden zijn op de 'andere' familieleden. Ook artikel 58 van het Vreemdelingen-KB bepaalt dat de bepalingen van toepassing op de klassieke familieleden, waaronder artikel 47 van het Vreemdelingen-KB, van toepassing zijn op de andere familieleden. Artikel 52 van het Vreemdelingen-KB verwijst naar het bewijs van identiteit overeenkomstig huidig artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet. Artikel 47 van het Vreemdelingen-KB geeft uitvoering aan artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet. Uit artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet en artikel 47 van het Vreemdelingen-KB volgt dat het in beginsel moet gaan om een geldig paspoort, in voorkomend geval voorzien van een geldig visum, maar bij het ontbreken van deze documenten kan het ook gaan om andere documenten (zoals een geldig paspoort zonder visum).

10.

Verzoeker herhaalt tot slot dat het rechtszekerheidsbeginsel, in combinatie met het vertrouwensbeginsel, inhoudt dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

De bestreden beslissing betwist op geen enkele wijze het bestaan van de relatie tussen verzoeker en de referentiepersoon (levenspartner), doch weigert het verblijf op basis van het feit dat verzoeker geen geldig inreisvisum heeft voorgelegd bij de aanvraag, hetgeen nooit eerder werd gevraagd (hetgeen ook blijkt uit de bijlage 19ter dd. 21.03.2024)!

Dit is een absolute schending van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel aangezien verzoeker er mocht op vertrouwen dat zijn (geldig) paspoort voldoende was!

11.

De bestreden beslissing schendt aldus genoemde beginselen, alsook de geciteerde wetsartikelen, waar deze stelt dat het paspoort van verzoeker had moeten voorzien zijn van een geldig inreisvisum om te voldoen aan de voorwaarden cf. artikel 47/2, 1° van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing vindt geen draagkracht in haar motieven. De beslissing is duidelijk niet afdoende gemotiveerd.

Het middel is gegrond.”

3.2 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3, lid 2 van Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn).

Ter adstruering van zijn tweede middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

Tweede middel: schending van artikel 3, lid 2 van de Richtlijn 2004/38/EG

1.

Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 3, tweede lid, van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn).

Voornoemde bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen: a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven; b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft. Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

De doelstelling van artikel 3, tweede lid, van de Burgerschapsrichtlijn bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, punten 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen.

Verzoeker verwijst hierover ook naar hetgeen hierboven reeds werd aangehaald.

Voorliggend dossier van verzoeker, die (ander) familielid is van een burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer, dient dan ook in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

Het middel is gegrond.”

3.3 Het eerste en tweede middel worden, gelet op hun onderlinge verknochtheid, samen behandeld.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Verweerder motiveert, met toepassing van de artikelen 40bis, §4 eerste lid juncto 41, §2 van de Vreemdelingenwet en artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit, dat verzoeker in zijn hoedanigheid van 'ander familielid' een geldig inreisvisum moet kunnen voorleggen opdat zijn verblijfsaanvraag kan worden goedgekeurd. Zonder te beschikken over een inreisvisum kan verzoeker onmogelijk voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft bij zijn verblijfsaanvraag op 18 april 2024 een Turks paspoort voorgelegd dat geldig is tot 24 mei 2033 maar dat geen geldig inreisvisum bevat. De gezinsherenigingsaanvraag moet dan ook worden geweigerd. Daarnaast levert verweerder aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten af met toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet aangezien zijn legaal verblijf in België is verstreken. Verzoeker betwist dit niet.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

Verzoeker beoogt de gezinshereniging met zijn Nederlandse feitelijke partner en behoort in die hoedanigheid tot de categorie van 'andere familieleden' van een Unieburger zoals bedoeld in artikel 47/2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling worden als "*andere familieleden*" van een burger van de Unie beschouwd "*de niet in artikel 40bis, § 2, 2°, bedoelde partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame partnerrelatie heeft en die de burger begeleidt of komt vervoegen, voor zover ze niet een van de personen bedoeld in de artikelen 161 tot 163 van het oud Burgerlijk Wetboek zijn en evenmin een duurzame partnerrelatie onderhouden met een andere persoon*". Met de invoering van de bepalingen in Hoofdstuk I bis heeft de Belgische wetgever gevolg gegeven aan de in artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn vervatte verplichting om overeenkomstig het nationaal recht, de binnenkomst en verblijf van de familieleden in ruimere zin van een burger van de Unie te "*vergemakkelijken*" (zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer*, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, p. 20-21).

Het voormelde artikel 3, lid 2 luidt als volgt:

"2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft. [...]"

De aanvraag wordt geweigerd omdat uit de samenlezing van artikel 40bis, §4, eerste lid en artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet en artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit niet kan worden afgeleid dat een "*ander familielid*" geen geldig inreisvisum zou moeten voorleggen. Verzoeker betwist dit. Hij wijst op artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit en leidt daaruit af dat hij in beginsel in het bezit moet zijn van een geldig paspoort, in voorkomend geval voorzien van een visum, maar dat bij het ontbreken daaraan het ook mag gaan om andere documenten die aantonen dat de betrokkene het recht op vrij verkeer en verblijf geniet. Het niet voldoen aan de visumplicht kan dus geen reden zijn om de aanvraag te weigeren: een al dan niet verstreken paspoort volstaat, aldus verzoeker.

Verzoeker kan hierin niet worden gevolgd.

De Raad van State heeft in zijn arresten nrs. 260.674 van 19 september 2024 en 260.849 en 260.850 van 30 september 2024 deze kwestie op duidelijke wijze beslecht, op de volgende gronden:

Naar luid van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet zijn de bepalingen van hoofdstuk I betreffende de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis dan wel de familieleden van een Belg die zijn recht van vrij verkeer en verblijf heeft uitgeoefend bedoeld in artikel 40ter, §1 van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, §4, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De in § 2 bedoelde familieleden, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden mits zij, al naar gelang het geval, voldoen aan de in artikel 41, §§ 1 of 2, bedoelde voorwaarden."

Artikel 41, §2 van dezelfde wet luidt als volgt:

“Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld.

De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum.

Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen.

Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terudrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.”

Uit deze bepalingen volgt dat de in artikel 47/1 e.v. van de Vreemdelingenwet bedoelde “andere familieleden” die een burger van de Unie willen begeleiden of vervoegen, moeten voldoen aan de in artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet bedoelde voorwaarde, door

- ofwel de “voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum”,
- of door het laten vaststellen of bewijzen op een andere wijze dat het familielid geniet van het recht op vrij verkeer en verblijf.

Het volstaat niet dat de identiteit van de aanvrager niet wordt betwist of dat de aanvrager zijn identiteit op een andere manier kan bewijzen. Het alternatief, bij gebrek aan een paspoort of een paspoort voorzien van een geldig inreisvisum, houdt immers enkel in dat de aanvrager op een andere wijze kan laten vaststellen of bewijzen “dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet”.

De alternatieve mogelijkheid om op een andere wijze te laten vaststellen of bewijzen dat de aanvrager geniet van het recht op vrij verkeer en verblijf, is niet mogelijk voor een “ander familielid”, dat niet over een uit de Burgerschapsrichtlijn afgeleid recht op vrij verkeer en verblijf beschikt. Aldus blijft enkel de eerste optie over, met name het voorleggen van een geldig paspoort voorzien van een geldig inreisvisum. De mogelijkheid tot het opleggen van een administratieve geldboete wanneer niet is voldaan aan deze documentaire voorwaarde, zoals voorzien in artikel 41, §4 van de Vreemdelingenwet, doet hieraan geen afbreuk. Verzoeker kan dus niet worden gevolgd waar hij stelt dat een geldboete de enige mogelijke sanctie is wanneer hij niet in het bezit zou zijn van een paspoort dat in voorkomend geval voorzien is van een geldig inreisvisum.

Verzoeker kan niet nuttig verwijzen naar artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit, dat bepaalt:

“§1. De met grenscontrole belaste overheden verlenen overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet, toegang tot het grondgebied aan het familielid van een burger van de Unie dat geen burger van de Unie is, en dat geen houder is van de documenten die krachtens artikel 2 van de wet vereist zijn, op overmaking van een van de volgende documenten :

- 1° een, al dan niet geldig, nationaal paspoort of identiteitskaart, of*
- 2° een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of*
- 3° een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verstrekt op basis van artikel 20 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of*
- 4° enig ander bewijs van de identiteit en nationaliteit van de betrokkene. Indien het familielid is vrijgesteld van de visumplicht, wordt hem een bijzonder doorlaatbewijs afgegeven, overeenkomstig het model van bijlage 10quater. Indien het familielid onderworpen is aan de visumplicht, ontvangt hij een visum, of, indien de betrokkene geen geldig paspoort heeft, een visumverklaring met een geldigheidsduur van 3 maanden. In het geval vermeld onder 4°, wordt de beslissing genomen door de minister of zijn gemachtigde.*

§2. Indien het familielid niet de in artikel 2 van de wet of § 1 vermelde documenten overmaakt, wordt hij door de met grenscontrole belaste overheden teruggedreven. De beslissing tot terugdrijving wordt ter kennis gebracht door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 11.”

Verzoeker heeft niet de toegang tot het grondgebied gevraagd, maar heeft een aanvraag voor verblijf van meer dan drie maanden ingediend terwijl hij zich reeds op het grondgebied bevond. Hij kan zich bijgevolg niet dienstig beroepen op een schending van deze bepaling, die ziet op de situaties waarin de met grenscontrole belaste overheden toegang verlenen tot het grondgebied en op de taken en bevoegdheden van die overheden. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aantoonde dat de hiervoor aangehaalde nationale bepalingen werden geschonden door te vereisen dat hij een geldig inreisvisum voorlegt.

Een verwijzing naar het arrest *Brax* van het Hof van Justitie (HvJ 25 juli 2002, C-459/99) en de stelling dat daaruit volgt dat een derdelander-familielid geen verblijfsvergunning kan worden geweigerd omdat hij geen geldige binnenkomstdocumenten heeft, zolang hij zijn identiteit en verwantschap met de Unieburger bewijst, is evenmin dienstig. Het Hof van Justitie heeft het hierin van decisis belang geacht dat de betrokken aanvrager, als echtgenoot van een Unieburger, zijn verblijfsrecht rechtstreeks aan het Unierecht ontleent. Dit is niet het geval voor een “*ander familielid*”, zoals verzoeker. Zoals blijkt uit het arrest *Rahman e.a.* (HvJ 5 september 2012, C-83/11), ontlene niet alle derdelanders rechten van binnenkomst en verblijf in een lidstaat aan de Burgerschapsrichtlijn, maar enkel degenen die in de zin van artikel 2.2 van deze richtlijn familieleden zijn van een burger van de Unie die van zijn recht van vrij verkeer heeft gebruikgemaakt door zich in een andere lidstaat te vestigen dan die waarvan hij de nationaliteit bezit. Verzoeker valt, als “*ander familielid*” niet onder artikel 2.2. van de Burgerschapsrichtlijn maar onder artikel 3, lid 2 ervan. Deze “*andere familieleden*” ontlene dus geen eigen inreis- of verblijfsrecht aan de Burgerschapsrichtlijn. Het gastland “*vergemakkelijk*” enkel “*overeenkomstig zijn nationaal recht*” hun binnenkomst en verblijf.

Verzoeker geeft verder een aantal beschouwingen over de notie “*vergemakkelijken*” en stelt zich de vraag of de verplichting tot het voorleggen van een inreisvisum daaraan voldoet.

Waar verzoeker voorhoudt dat hij minder gunstig wordt behandeld indien het voor een derdelands-familielid van een derdelander of van een Belg wel mogelijk is om in België een aanvraag gezinshereniging in te dienen zonder in het bezit te zijn van een geldig inreisvisum terwijl dit voor een derdelands-familielid van een Unieburger niet mogelijk zou zijn, merkt de Raad vooreerst op dat hij niet bevoegd is om de Belgische wet zelf te toetsen aan het gelijkheidsbeginsel. Bovendien blijkt uit de bepalingen zelf van de Burgerschapsrichtlijn dat de Uniewetgever niet de bedoeling had om “*andere familieleden*” van een Unieburger op dezelfde wijze te behandelen als de nauw verwante familieleden van een burger van de Unie. Daarnaast kan ook uit geen enkele bepaling van de Vreemdelingenwet worden afgeleid dat de Belgische wetgever de bedoeling zou hebben gehad om de “*andere familieleden*” van een burger van de Unie, zoals bedoeld in artikel 47/1 e.v. van de Vreemdelingenwet, op dezelfde manier te behandelen als de (nauwe) familieleden van een verblijfsrechtig derdelander of van een Belg. Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien de verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoonde dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld of ongelijke gevallen gelijk werden behandeld, quod non in casu.

Verzoeker kan in dit kader voorts niet dienstig voorhouden dat hij ongunstiger wordt behandeld dan de andere derdelanders die zonder een geldig inreisvisum voor te leggen een beroep kunnen doen op de procedure zoals bedoeld in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet betreft immers een loutere gunstmaatregel die het bestuur de volledige discretionaire bevoegdheid geeft om, zonder dat de wet zelf voorziet in enig criterium op basis waarvan een verblijfsmachtiging kan worden toegestaan, een vreemdeling tot een verblijf in België te “*machtigen*”. De derdelander die een dergelijke gunstmaatregel tracht te bekomen, bevindt zich uit de aard zelf van deze procedure in een minder gunstige rechtspositie dan de derdelander die zich beroept op het in de wet zelf geregelde verblijfsrecht met het oog op de gezinshereniging, zoals voorzien voor de andere familieleden van burgers van de Unie in de zin van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker erop alludeert dat de vereiste van het geldig inreisvisum het artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn van haar nuttig effect berooft nu deze voorafgaande voorwaarde een nauwkeurig onderzoek van de persoonlijke situatie van het “*ander familielid*” van de burger van de Unie onmogelijk maakt, wijst de Raad erop dat artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn niet voorziet dat er naar nationaal recht geen documentaire voorwaarden mogen worden opgelegd bij verblijfsaanvragen die in de gastlidstaat zelf worden ingediend door ruimere familieleden van een burger van de Unie. Ook in het arrest *Rahman* wordt nergens gesteld dat aan een ruimer familielid van een burger van de Unie geen inreisvisumplicht mag worden opgelegd. Uit de feitenuitenzetting in de zaak C-83/11 waarover het Hof zich heeft gebogen, blijkt overigens dat de betrokken derdelanders voorafgaand aan hun aanvraag voor een verblijfskaart wel degelijk in het bezit waren gesteld van de nodige EER-familievergunningen teneinde zich bij het echtpaar Rahman in het Verenigd Koninkrijk te kunnen voegen (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, nr. 13).

In het licht van hetgeen voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn er zich tegen zou verzetten dat een lidstaat de aanvraag voor een verblijfsvergunning als “*ander familielid*” van een burger van de Unie afwijst wanneer geen geldig inreisvisum voorligt. Verzoeker, die een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend als “*ander familielid*” zoals bedoeld in artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet, toont niet aan dat hij louter een geldig paspoort moest voorleggen en dat ten onrechte werd gesteld dat hij een geldig inreisvisum dient voor te leggen bij het indienen van zijn aanvraag.

Waar verzoeker nog stelt dat het voormelde ingaat tegen een gevestigde praktijk en andersluidende rechtspraak van de Raad doet hij, gelet op het feit dat er geen precedentswaarde kleeft aan deze rechtspraak, aan het voorgaande geen afbreuk. Zoals reeds gesteld, heeft de Raad van State met de arresten nr. 260.674 van 19 september 2024 en nrs. 260.850 en 260.849 van 30 september 2024 deze kwestie op duidelijke wijze beslecht.

Verzoeker toont verder zijn belang niet aan bij de grief dat door na de aflevering van de bijlage 19ter alsnog de voorlegging van een geldig visum te vereisen, een bijkomende voorwaarde aan de wet wordt toegevoegd, nu hij de aanvraag in België heeft ingediend en niet blijkt dat hij zulk een visum heeft.

Voorts moet worden opgemerkt dat waar verzoeker bekritiseert dat er geen duidelijke verblijfsprocedure bestaat voor “*andere familieleden*” van Unieburgers, zijn betoog in wezen neerkomt op wetskritiek, waarover de Raad zich niet kan uitspreken.

Verzoeker maakt tenslotte niet aannemelijk dat hij een legitieme verwachting kon koesteren dat de voorlegging van zijn paspoort afdoende was. Zoals hoger reeds aangegeven, vereist de toepasselijke regelgeving dat de aanvrager een geldig inreisvisum voorlegt. Het gegeven dat dit niet uitdrukkelijk werd gevraagd bij de opstart van de aanvraag, doet daaraan geen afbreuk. De vraag of er al dan niet een inreisvisum moest worden voorgelegd was niet eerder aan de orde. De schending van het rechtszekerheids- of het vertrouwensbeginsel kan niet worden aanvaard.

Het eerste en tweede middel zijn ongegrond.

3.4 In een derde middel, gericht tegen de verwijderingsbeslissing, voert verzoeker wederom de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel en het materiële motiveringsbeginsel.

Ter adstruering van zijn derde middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

“1.

Zoals hierboven uiteengezet moeten administratieve beslissingen, overeenkomstig de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, zowel in feite als in rechte uitdrukkelijk worden gemotiveerd en dit op een afdoende wijze.

Verzoeker herhaalt hieromtrent het volgende:

Er moet worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

In casu is de bestreden beslissing op een niet afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

2.

De motivering van de bestreden beslissing is niet op een afdoende wijze genomen, zoals vereist wordt door de Wet formele motivering bestuurshandelingen, daar de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd rekening houdende met de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom de beslissing tot weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker werden genomen.

Verwerende partij heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een voldoende belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Verwerende partij is nochtans op de hoogte van de familiale situatie van verzoeker en zijn gezinsleven met partner (dit blijkt ook uit de overgemaakte stukken die zich bevinden in het administratief dossier van het verwerende partij, in het bijzonder een uitgebreide fotobundel).

Verwerende partij heeft desondanks geen afdoende poging ondernomen om rekening te houden met het familie- en gezinsleven van verzoeker.

In het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende verwerende partij nochtans een uitgebreid onderzoek te doen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In de bestreden beslissing wordt het familiaal leven van verzoeker niet op een afdoende wijze onderzocht en besproken. Hieruit blijkt dan ook dat verwerende partij geen afdoende toetsing heeft gemaakt aan artikel 8 EVRM.

Gezien het ontbreken van de motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist.

Bijgevolg zijn de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM geschonden.

Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond.

3.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“Eenieder heeft recht op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.”

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de – op beperkende wijze – opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

De bedoeling van de bestreden beslissing ligt hierin om verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren en uit te wijzen uit België. Dit vormt een ongeoorloofde inmenging in zijn privé leven en familie- en gezinsleven, die niet verenigbaar is met artikel 8, 2e lid van het EVRM.

Verzoeker toonde nochtans aan dat hij een duurzaam gezinsleven onderhoudt met zijn vrouw, doch hierover wordt met geen woord gerept in de bestreden beslissing!

De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoeker gescheiden dient te leven van zijn gezin, en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan zijn gezinsleven (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 – Rev. dr. étr. 1999, 258, noot).

4.

Verwerende partij heeft duidelijk geen concrete, evenwichtige en redelijke beoordeling gemaakt van alle in het geding zijnde belangen, minstens dat in het bijzonder rekening werd gehouden met de belangen van het gehele gezin.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 EVRM, als zijnde de hogere norm, worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksverplichting bij de verdragsluitende staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije, §54).

Het middel is dan ook gegrond.”

3.5 Uit de bespreking van het eerste en tweede middel is reeds gebleken dat er geen schending van de formele motiveringsplicht kan worden ontwaard.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

Aan verzoeker wordt met toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven omdat zijn legaal verblijf in België is verstreken. Verzoeker betwist dit niet. Luidens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dient de gemachtigde in dat geval rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van verzoeker. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, blijkt uit de bestreden beslissing dat verweerder dit wel degelijk heeft gedaan. Hij motiveert immers:

“Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Het duurzame karakter van de aangehaalde feitelijke relatie werd niet afdoende aangetoond. Banden van buitengewone afhankelijkheid ten opzichte van de referentiepersoon of overige gezinsleden worden niet aangetoond. Het gezinsleven van betrokkene kan zodoende evenmin een beletsel vormen voor huidig bevel. Het staat beiden vrij zich elders te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun contacten zo in te richten dat de referentiepersoon in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt de hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

*“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM stelt de Raad in de eerste plaats vast dat verzoeker nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd. De bestreden beslissing wijzigt zijn verblijfstoestand niet en kan derhalve niet worden beschouwd als een inmenging in zijn gezinsleven die enkel mogelijk zou zijn in de in artikel 8, tweede lid, van het EVRM bepaalde gevallen en na een belangenafweging.

Uit de bestreden beslissing blijkt bovendien dat verweerder het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven niet aanvaard. Verweerder motiveert dat het duurzaam karakter van de aangehaalde feitelijke relatie niet afdoende werd aangetoond. Banden van buitengewone afhankelijkheid ten opzichte van de referentiepersoon of overige gezinsleden worden niet aangetoond. Verzoeker komt met zijn betoog niet verder dan enkel het tegendeel te beweren. Hij stelt dat hij genoegzaam heeft aangetoond dat hij daadwerkelijk een duurzaam gezinsleven onderhoudt met zijn feitelijke partner. Hiermee komt verzoeker echter niet tegemoet aan de motieven van de bestreden beslissing. Hij toont niet aan dat het, gelet op de informatie vervat in het administratief dossier, kennelijk onredelijk of onzorgvuldig was van verweerder om te oordelen dat het duurzaam karakter van de feitelijke partnerrelatie niet is aangetoond.

In de hypothese dat er daarentegen wel een duurzaam gezinsleven zou bestaan, merkt de Raad volledigheidshalve nog het volgende op. Er moet worden gesteld dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). Verzoeker wist of behoorde te weten dat hij niet tot een verblijf in België was toegelaten en dat er geen garantie was dat hij in het Rijk zou kunnen blijven. Ook de referentiepersoon moet daarvan op de hoogte zijn geweest. In deze omstandigheden kan slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden worden geoordeeld dat artikel 8 van het EVRM een beletsel zou vormen om te weigeren om een verblijfsaanvraag in te willigen en er blijkt niet dat dergelijke omstandigheden in casu bestaan. Immers moet erop worden gewezen dat verzoeker volledig voorbijgaat aan de vaststellingen van verweerder dat het de beide partners vrij staat zich elders te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun

contacten zo kunnen inrichten dat de referentiepersoon in België verblijft en verzoeker een andere verblijfplaats kiest. Verzoeker toont niet aan dat deze beoordeling foutief zou zijn. Hij maakt niet aannemelijk dat hij zijn gezinsleven met zijn partner niet elders normaal en effectief zou kunnen verderzetten.

Een schending van artikel 8 van het EVRM en of van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is niet bewezen. Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig februari tweeduizend zesentwintig door:

N. MOONEN, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. MOONEN